ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΦΕΣΕΩΝ

Αριθμός Απόφασης
4857/2026

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή Δήμητρα Αλαχούζου, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών, και τη Γραμματέα Μαρία Βασδέκη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, την 7η Μαρτίου 2025, στην Αθήνα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Α) ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ: Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπουμένου από τον Υπουργό Οικονομικών, με ΑΦΜ 090165560, και ήδη από την 1η Ιανουαρίου 2017 από την Ανεξάρτητη Αρχή Δημοσίων Εσόδων, με ΑΦΜ 997073525, η οποία εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νομίμως από το Διοικητή αυτής, ο οποίος κατοικοεδρεύει στην Αθήνα, και εν προκειμένω και από τον Προϊστάμενο της ΔΟΥ Γλυφάδας, που παραστάθηκε στο ακροατήριο διά της Δικαστικής Πληρεξουσίας του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Αικατερίνης Φωτοπούλου (ΑΜ ΝΣΚ: 558).

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ: 1) [redacted] του [redacted] κατοίκου [redacted], επί της οδού [redacted] με ΑΦΜ [redacted], ο οποίος παραστάθηκε στο ακροατήριο διά του πληρεξούσιου δικηγόρου Μιχαήλ Κούβαρη (ΑΜ ΔΣΑ: 31778), 2) ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.», νομίμως εκπροσωπούμενης, που εδρεύει στην Αθήνα, επί της οδού Αιόλου αριθ. 86, η οποία δεν παραστάθηκε και δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο στο ακροατήριο, και 3) νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «ΕΝΙΑΙΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ», νομίμως εκπροσωπουμένου, το οποίο δεν παραστάθηκε και δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο στο ακροατήριο.

Ο πρώτος εφεσίβλητος άσκησε ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών την από [redacted] αίτησή του, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του παραπάνω πρωτόδικου Δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου [redacted], περί υπαγωγής του στις διατάξεις του Ν. 3869/2010, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθ. [redacted] απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών (διαδικασία εκουσίας δικαιοδοσίας). Το δεύτερο των καθ' ων η αίτηση και ήδη εκκαλούν ζητεί να γίνει δεκτή η από 26 Μαΐου 2020 έφεσή του κατά της ως άνω απόφασης, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Ειρηνοδικείου Αθηνών με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου έφεσης 24525/909/04-06-2020, αντίγραφο της οποίας κατατέθηκε στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 76376/3943/04-10-2021, η οποία προσδιορίσθηκε για να συζητηθεί κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και γράφθηκε στο πινάκιο (ΙΑΑ/7).

Β) ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ: Νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΕΘΝΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ (e-ΕΦΚΑ)», πρώην με την επωνυμία «ΕΝΙΑΙΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ (ΕΦΚΑ)», ως οιονεί καθολικού διαδόχου του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΩΝ (Ο.Α.Ε.Ε.)» και του

νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ (Ι.Κ.Α.-ΕΤΑΜ)», ως εποπτεύοντος του «ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΟΦΕΙΛΩΝ (ΚΕΑΟ), που εδρεύει στην Αθήνα, επί της οδού Αμερικής αριθ. 12, με ΑΦΜ 997072577, το οποίο παραστάθηκε στο ακροατήριο διά του πληρεξούσιου δικηγόρου Στάθη Δημητρίου (ΑΜ ΔΣΑ: 15208).

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΥ: [redacted] του [redacted], κατοίκου [redacted], επί της οδού [redacted], με ΑΦΜ [redacted], ο οποίος παραστάθηκε στο ακροατήριο διά του πληρεξούσιου δικηγόρου Μιχαήλ Κούβαρη (ΑΜ ΔΣΑ: 31778).

Ο εφεσίβλητος άσκησε ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών την από [redacted] αίτησή του, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του παραπάνω πρωτόδικου Δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου [redacted], περί υπαγωγής του στις διατάξεις του Ν. 3869/2010, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθ. [redacted] απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών (διαδικασία εκουσίας δικαιοδοσίας). Το τρίτο των καθ' ων η αίτηση και ήδη εκκαλούν ζητεί να γίνει δεκτή η από 11 Νοεμβρίου 2021 έφεσή του κατά της ως άνω απόφασης, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Ειρηνοδικείου Αθηνών με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου έφεσης 75216/2668/11-11-2021, αντίγραφο της οποίας κατατέθηκε στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 91985/4639/19-11-2021, η οποία προσδιορίσθηκε για να συζητηθεί κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και γράφθηκε στο πινάκιο (ΙΑΑ/25).

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, η οποία εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου, το εκκαλούν και ο πρώτος των εφεσιβλήτων της υπό στοιχείο Α έφεσης και το εκκαλούν και ο εφεσίβλητος της υπό στοιχείο Β έφεσης παραστάθηκαν ως άνω και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στις προτάσεις, τις οποίες κατέθεσαν νομοτύπως και εμπροθέσμως, μη παρασταθέντων των δεύτερης και τρίτου των εφεσιβλήτων της υπό στοιχείο Α έφεσης.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Νομίμως φέρονται προς συζήτηση Α) η από 26 Μαΐου 2020 με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 76376/3943/04-10-2021 έφεση και Β) η από 11 Νοεμβρίου 2021 με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 91985/4639/19-11-2021 έφεση, οι οποίες πρέπει να ενωθούν και να συνεκδικασθούν κατ' άρθρα 246 και 524 παρ. 1 ΚΠολΔ, λόγω της πρόδηλης μεταξύ τους συνάφειας, καθώς αφορούν στο ίδιο επίδικο βιοτικό συμβάν, υπάγονται στην ίδια διαδικασία και στρέφονται κατά της ίδιας πρωτοβάθμιας απόφασης, ενώ από την ένωση και συνεκδίκασή τους διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της δευτεροβάθμιας δίκης και επέρχεται μείωση των εξόδων αυτής.

Α) Αναφορικώς με την υπό στοιχείο Α συνεκδικαζόμενη έφεση, λεκτέα είναι τα ακόλουθα:

Από τις υπ' αριθ. 3019/13-10-2021 και 3020/13-10-2021 εκθέσεις επίδοσης της Δικαστικής Επιμελήτριας στο Εφετείο Αθηνών με έδρα στο Πρωτοδικείο Αθηνών Ελένης Νικ. Φουτρή, που προσκομίζει με επίκληση το εκκαλούν, αποδεικνύεται ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση έφεσης, με την πράξη κατάθεσης και ορισμού συζήτησης και την κλήση προς συζήτηση για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο επιδόθηκε νομοτύπως και εμπροθέσμως, με την επιμέλεια του εκκαλούντος, στη δεύτερη και το τρίτο των εφεσιβλήτων, αντιστοίχως, διά παράδοσης εις χείρας της εντεταλμένης υπαλλήλου Σταυρούλας Μαλλά και της εντεταλμένης υπαλλήλου Ελένης Λάγιου, αντιστοίχως, λόγω μη εύρεσης των νόμιμων εκπροσώπων τους (βλ. άρθρα 122 παρ. 1, 123, 124 παρ. 1, 125, 126 παρ. 1 στοιχ. γ΄, 127 παρ. 1 και 129 παρ. 1 ΚΠολΔ). Δεδομένου ότι η δεύτερη και το τρίτο των εφεσιβλήτων δεν παραστάθηκαν και δεν εκπροσωπήθηκαν από πληρεξούσιο δικηγόρο στο ακροατήριο, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου, πρέπει να δικασθούν ερήμην, ωστόσο η υπόθεση θα συζητηθεί σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (άρθρα 524 παρ. 4, 741, 764 παρ. 2 ΚΠολΔ σε συνδυασμό με το άρθρο 3 του Ν. 3869/2010).

Η κρινόμενη έφεση κατά της υπ' αριθ. [redacted] οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών (διαδικασία εκουσίας δικαιοδοσίας), που εκδόθηκε κατ' αντιμωλία των διαδίκων και δημοσιεύθηκε τη [redacted] έχει ασκηθεί σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις και είναι εμπρόθεσμη, καθώς ασκήθηκε πριν από την παρέλευση δύο (2) ετών από τη δημοσίευση της εκκαλουμένης [άρθρα 495 επ., 511, 513 παρ. 1 περ. β΄, 516 παρ. 1, 517, 518 παρ. 1 και παρ. 2 (όπως η διάταξη αυτή ισχύει μετά την αντικατάσταση του Βιβλίου Τετάρτου του ΚΠολΔ με το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του Ν. 4335/2015), 520 παρ. 1, 591 παρ. 1 (όπως η διάταξη αυτή ισχύει μετά την αντικατάσταση του Βιβλίου Τετάρτου του ΚΠολΔ με το άρθρο 1 άρθρο τέταρτο του Ν. 4335/2015) και 741 ΚΠολΔ], εφόσον κανένας από τους διαδίκους δεν επικαλείται, ούτε άλλωστε προκύπτει, κατά παραδεκτή επισκόπηση, από κάποιο στοιχείο της δικογραφίας, ότι έλαβε χώρα επίδοση της εκκαλούμενης απόφασης. Επομένως, φερόμενη νομίμως ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, το οποίο είναι καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο για την εκδίκασή της κατ' άρθρο 17Α (το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 3 παρ. 3 Ν. 3994/2011) και 741 ΚΠολΔ σε συνδυασμό με τα άρθρα 3 και 14 του Ν. 3869/2010, πρέπει η υπό κρίση έφεση να γίνει τυπικώς δεκτή και να εξετασθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της κατ' άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ, κατά την ίδια διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας των άρθρων 741 επ. ΚΠολΔ σε συνδυασμό με το άρθρο 3 του Ν. 3869/2010 που δίκασε το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, δεδομένου ότι για το παραδεκτό της δεν απαιτείται η κατάθεση παραβόλου, ενόψει της σχετικής απαλλαγής του εκκαλούντος δυνάμει του άρθρου 19 παρ. 1 ΚΝΔΔ.

Ο αιτών και ήδη πρώτος εφεσίβλητος, επικαλούμενος ότι έχει περιέλθει σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του, ζήτησε τη δικαστική διευθέτηση αυτών κατά τις διατάξεις του Ν. 3869/2010, κατά το προτεινόμενο από αυτόν σχέδιο, ήτοι, μεταξύ άλλων, να αποπληρωθεί μερικώς η συνολική οφειλή του και να εξαιρεθεί από την εκποίηση η κύρια κατοικία του έναντι καταβολής μέρους της αξίας της, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην ένδικη αίτηση. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την

εκκαλουμένη, έκανε εν μέρει δεκτή την αίτηση, προβαίνοντας σε ρύθμιση των οφειλών του αιτούντος και ήδη πρώτου εφεσιβλήτου, με μηνιαίες καταβολές ποσού 300 ευρώ συμμέτρως στους πιστωτές του για χρονικό διάστημα τριών (3) ετών, και περαιτέρω διέταξε την εξαίρεση από την εκποίηση της κύριας κατοικίας του έναντι της καταβολής του συνολικού ποσού των 147.090 ευρώ, εντόκως, με τριακόσιες εξήντα (360) μηνιαίες καταβολές, καταβαλλόμενο προς τους πιστωτές του. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται το δεύτερο των καθ' ων η αίτηση με την κρινόμενη έφεσή του για τους λόγους που περιέχονται στο κρινόμενο δικόγραφο και ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή και ερμηνεία του νόμου, ζητώντας την εξαφάνισή της, έτσι ώστε να απορριφθεί στο σύνολό της η αίτηση.

Με τον πρώτο λόγο έφεσης, το εκκαλούν εκθέτει ότι η αρχή της ισότητας, την οποία καθιερώνει το άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος, αποτελεί νομικό κανόνα ο οποίος επιβάλλει την ομοιόμορφη μεταχείριση των προσώπων που ευρίσκονται κάτω από τις ίδιες συνθήκες και ο οποίος δεσμεύει τόσο τον κοινό νομοθέτη όσο και τη Διοίκηση, η δε παραβίαση της αρχής αυτής ελέγχεται από τα δικαστήρια μέσα στον κύκλο της δικαιοδοσίας τους. Ότι, συνεπώς, υφίσταται δέσμευση του νομοθέτη, κατά τη ρύθμιση ουσιωδώς όμοιων πραγμάτων, σχέσεων ή καταστάσεων και κατηγοριών προσώπων, να μη μεταχειρίζεται τις περιπτώσεις αυτές κατά τρόπο ανόμοιο, εισάγοντας εξαιρέσεις και εν γένει διακρίσεις, εκτός αν η διαφορετική ρύθμιση δεν είναι αυθαίρετη, διότι επιβάλλεται από λόγους γενικότερου ή δημόσιου συμφέροντος, η συνδρομή των οποίων ελέγχεται από τα δικαστήρια. Ότι, επίσης, από τη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 5 του Συντάγματος συνάγεται ότι οι φορολογικοί νόμοι δεν μπορούν να προβαίνουν σε αδικαιολόγητες διακρίσεις ή να επιβαρύνουν δυσαναλόγως και υπερμέτρως ορισμένους πολίτες ή κατηγορίες πολιτών, ενόψει του ότι η καθιερούμενη με την ανωτέρω διάταξη αρχή της φορολογικής ισότητας επιβάλλει την όμοια φορολογική μεταχείριση ατόμων που ευρίσκονται κάτω από τις ίδιες οικονομικές συνθήκες, οπότε και δεν είναι συνταγματικώς ανεκτή η άνιση μεταχείριση όμοιων περιπτώσεων ή η ίση μεταχείριση ανόμοιων περιπτώσεων, ενώ στη διάταξη του άρθρου 78 παρ.

1 του Συντάγματος ορίζονται τα στοιχεία εκείνα, ήτοι εισόδημα, περιουσία, δαπάνες και συναλλαγές, από τα οποία και μόνο μπορεί να τεκμαρθεί φοροδοτική ικανότητα, με αποτέλεσμα να μην μπορούν άλλα κριτήρια να αποτελέσουν θεμιτό λόγο διαφορετικής μεταχείρισης, καθώς, σε διαφορετική περίπτωση, η διάταξη του άρθρου 4 παρ. 5 του Συντάγματος θα έχανε το ιδιαίτερο κανονιστικό της περιεχόμενο. Ότι, όμως, με το άρθρο 1 παρ. 2 του Ν. 3869/2010, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το Ν. 4336/2015, στο πεδίο εφαρμογής του Ν. 3869/2010 περιλαμβάνονται και οι βεβαιωμένες οφειλές στη Φορολογική Διοίκηση βάσει του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας, του Κώδικα Είσπραξης Δημοσίων Εσόδων και του Τελωνειακού Κώδικα, όπως έχουν διαμορφωθεί με βάση τις προσαυξήσεις και τους τόκους εκπρόθεσμης καταβολής, αρκεί οι οφειλές αυτές να συντρέχουν με οφειλές προς ιδιώτες πιστωτές, ενώ κατά το άρθρο 11 του Ν. 3869/2010 ορίζεται ότι εφόσον ο οφειλέτης καταβάλει το σύνολο των δόσεων που ορίζονται στο πλαίσιο των άρθρων 8 παρ. 2 και 9 παρ. 2 του ως άνω Νόμου θα απαλλαγεί από το υπόλοιπο των οφειλών του, ανεξαρτήτως του ύψους τους, με διάσωση κύριας κατοικίας και λοιπών περιουσιακών στοιχείων των οποίων η εκποίηση δεν κρίθηκε απαραίτητη δικαστικώς. Ότι, συνεπώς, η ανωτέρω διάταξη του άρθρου 1 παρ. 2 του Ν. 3869/2010 είναι προδήλως αντισυνταγματική, καθώς εισάγει ως προϋπόθεση για την απαλλαγή του πολίτη από φόρους που υποχρεούται να καταβάλλει την ιδιότητα του αιτούντος την απαλλαγή από το φόρο ως οφειλέτη προς ιδιώτη πιστωτή, κατά τρόπο συνταγματικώς μη ανεκτό, καθώς το κριτήριο αυτό δεν συμπεριλαμβάνεται σε αυτά που μπορούν να αποτελέσουν λόγο διαφορετικής φορολογικής μεταχείρισης, ενώ η απαλλαγή του οφειλέτη από τις φορολογικές υποχρεώσεις του δεν γίνεται στη βάση γενικών και αντικειμενικών κριτηρίων, αλλά εντελώς αυθαίρετων, του Ν. 4336/2015, που τροποποίησε την παραπάνω διάταξη, στερουμένου και Αιτιολογικής Έκθεσης, θέτοντας τον αιτούντα την υπαγωγή στο Ν. 3869/2010 αδικαιολογήτως σε ευνοϊκότερη κατάσταση από τους άλλους φορολογουμένους, που ευρίσκονται σε όμοια προσωπική, οικογενειακή και εισοδηματική κατάσταση. Ότι, επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο

εσφαλμένως ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και δη τις διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 1 και 5, 78 παρ. 1 του Συντάγματος και 1 παρ. 2 του Ν. 3869/2010, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το Ν. 4336/2015, δεχόμενο την αίτηση του πρώτου εφεσιβλήτου, καθ' ο μέρος στρέφεται κατά του ιδίου (του εκκαλούντος) για τη ρύθμιση οφειλών από φορολογικές υποχρεώσεις, απορρίπτοντας την προταθείσα από το ίδιο (το εκκαλούν) ένσταση αντισυνταγματικότητας του άρθρου 1 παρ. 2 του Ν. 3869/2010. Ο λόγος, όμως, αυτός έφεσης τυγχάνει απορριπτέος ως αβάσιμος κατά νόμο, δεδομένου ότι με το άρθρο 1 παρ. 2 περ. α΄ του Ν. 3869/2010, όπως τροποποιήθηκε με το Ν. 4336/2015, επιτράπηκε η υπαγωγή στο πεδίο εφαρμογής του νόμου και η ρύθμιση βεβαιωμένων οφειλών του φυσικού προσώπου προς το Δημόσιο, εφόσον αυτές συντρέχουν με χρέη του έναντι ιδιωτών πιστωτών. Η δυνατότητα υπαγωγής, μαζί με τα χρέη προς τους ιδιώτες πιστωτές, και των χρεών προς το Δημόσιο, τα οποία αρχικά δεν υπάγονταν στο νόμο, κρίθηκε επιβεβλημένη από το νομοθέτη, προκειμένου να επιτευχθεί ο προστατευτικός σκοπός των ρυθμίσεων του Ν. 3869/2010, που έδωσε τη δυνατότητα σε υπερχρεωμένους πολίτες, που έχουν αποδεδειγμένη και μόνιμη αδυναμία να εξυπηρετήσουν τα χρέη τους, να ρυθμίσουν την εξόφλησή τους με ευνοϊκότερους όρους και να απαλλαγούν από αυτά, εφόσον εξυπηρετήσουν για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα με βάση το εισόδημά τους ένα μέρος των χρεών τους. Η μέριμνα για τη διευθέτηση του φαινομένου της υπερχρέωσης, είτε αυτή αφορά σε οφειλές προς ιδιώτες, είτε αφορά σε οφειλές προς το Δημόσιο, επιτάσσεται τόσο από λόγους δημοσίου συμφέροντος, όσο και από την υποχρέωση σεβασμού της αξίας του οφειλέτη ως ανθρώπου. Επομένως, η νέα διάταξη του νόμου, με την οποία υπάγονται στη ρύθμιση του νόμου, πέραν των χρεών προς τους ιδιώτες, και τα χρέη προς το Δημόσιο, υπηρετεί την προστασία της προσωπικότητας των υπερχρεωμένων προσώπων και την οικονομική επανένταξή τους στο κοινωνικό σύνολο. Ειδικότερα, η κατ' άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος προστασία της αξίας του ανθρώπου (προστασία της ανθρώπινης αξιοπρέπειας), από την οποία αντλεί τη θεμελιώδη σημασία της η αρχή της ισότητας, αποτελεί πρωταρχική υποχρέωση της πολιτείας. Από τη διάταξη αυτή, με την οποία

καθιερώνεται η αρχή του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, απορρέει το δικαίωμα αξιοπρεπούς διαβίωσης ή ενός ελάχιστου εισοδήματος, το οποίο έχει ως φορέα τον «καθένα», ενεργοποιείται δε ως κανόνας προστασίας για κάθε άτομο που πλησιάζει τα όρια της εξαθλίωσης και αποτελεί το ακραίο όριο των νομοθετικών επιλογών. Από την επανένταξη δε των υπερχρεωμένων πολιτών στην οικονομική και κοινωνική δραστηριότητα ωφελείται η κοινωνία και η οικονομία. Αντιθέτως, η μη συμπερίληψη και των φορολογικών οφειλών στη ρύθμιση του Ν. 3869/2010 δεν ωφελεί ούτε τους ιδιώτες πιστωτές, ούτε το Δημόσιο, αφού είναι ορατός ο κίνδυνος να μην μπορέσει ο υπερχρεωμένος οφειλέτης να εξοφλήσει, αφενός μεν τις με βάση τη δικαστική απόφαση ορισθείσες δόσεις προς τους ιδιώτες πιστωτές, αφετέρου δε τις μη ρυθμισθείσες οφειλές του προς το Δημόσιο. Περαιτέρω, η τροποποιηθείσα διάταξη του άρθρου 1 παρ. 2 περ. α΄ του Ν. 3869/2010 προϋποθέτει, για τη ρύθμιση των χρεών του οφειλέτη προς το Δημόσιο μαζί με τα χρέη του προς ιδιώτες, τη δικαστική διάγνωση για τη χωρίς δόλο μόνιμη αδυναμία πληρωμής των εν γένει ληξιπρόθεσμων οφειλών του, κατόπιν συνεκτίμησης της οικονομικής και περιουσιακής του κατάστασης, ήτοι με κριτήρια που συνάδουν με τα προβλεπόμενα από τη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 5 του Συντάγματος. Στη δικαστική διαδικασία συμμετέχουν όλοι οι πιστωτές, προκειμένου να εκθέσουν τις απόψεις τους, τόσο ως προς την έκταση του περιορισμού, όσο και ως προς τον τρόπο ικανοποίησης των απαιτήσεών τους. Μόνο δε μετά τη συνεπή τήρηση της δικαστικής ρύθμισης των χρεών του επέρχεται απαλλαγή του οφειλέτη, μεταξύ άλλων, και από μέρος των φορολογικών οφειλών του. Άλλωστε, προβλέπονται περιορισμοί στα δυνάμενα να ρυθμιστούν χρέη προς το Δημόσιο, διότι σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 4 του Ν. 3869/2010 εξαιρούνται από το πεδίο εφαρμογής του, μεταξύ άλλων, τα χρέη από διοικητικά πρόστιμα (όπως της Εφορίας, της Τροχαίας, της αρμόδιας λιμενικής αρχής κ.ά.) ή από χρηματικές ποινές, οι οποίες επιβάλλονται συνήθως από τα ποινικά δικαστήρια. Επίσης, η νέα διάταξη δεν παραβιάζει την ισότητα των πολιτών στα φορολογικά βάρη, που κατανέμονται σε αυτούς αναλόγως της φοροδοτικής τους ικανότητας, διότι οι φορολογικές υποχρεώσεις

των υπερχρεωμένων οφειλετών, δικαίως μεν υπολογίσθηκαν με βάση τη φοροδοτική τους ικανότητα κατά την αντίστοιχη φορολογική χρήση, εντούτοις, εφόσον σε μεταγενέστερο χρόνο διαγνωσθεί δικαστικώς ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 1 παρ. 1 του Ν. 3869/2010 και δη ότι έχουν ήδη περιέλθει σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρεών τους προς τους ιδιώτες πιστωτές, δεν μπορεί να υποστηριχθεί, ότι, παρά ταύτα, διατηρούν την προγενέστερη φοροδοτική ικανότητά τους και, κατ' επέκταση, ότι έχουν την οικονομική δυνατότητα να εξοφλήσουν στο ακέραιο τις οφειλές τους προς το Δημόσιο, χωρίς να τεθεί σε κίνδυνο όχι μόνο η αξιοπρεπής διαβίωσή τους, αλλά και η εξόφληση των δικαστικώς ρυθμισμένων οφειλών τους προς τους ιδιώτες. Ως εκ τούτου, δεν συντρέχει ανόμοια μεταχείριση των υπερχρεωμένων οφειλετών με εκείνους τους φορολογούμενους πολίτες, με τους οποίους είχαν κάποτε την ίδια ή όμοια φοροδοτική ικανότητα, καθόσον αυτή δεν υφίσταται πλέον. Επίσης, το γεγονός ότι εξαιρούνται της ρυθμιστικής εμβέλειας του νόμου οι πολίτες που έχουν αποκλειστικώς χρέη προς το Δημόσιο και όχι και προς ιδιώτες πιστωτές, δεν μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα περί μη εφαρμογής του νόμου λόγω αντισυνταγματικότητας στους πολίτες, που πληρούν τις προϋποθέσεις του. Από την άλλη πλευρά, με τη ρύθμιση των οφειλών προς το Δημόσιο, δεν θίγεται η δυνατότητα εξυπηρέτησης δημοσίων σκοπών από την είσπραξη βεβαιωμένων φόρων, διότι οι σχετικές απαιτήσεις του Δημοσίου έναντι των υπερχρεωμένων οφειλετών είναι, σε κάθε περίπτωση, ιδιαιτέρως επισφαλείς, έτσι ώστε η εκ μέρους του Δημοσίου είσπραξη μέρους των απαιτήσεών του μέσω της διαδικασίας του Ν. 3869/2010, συνιστά ένα βέβαιο τρόπο να εισπράξει έσοδα από τις οφειλές αυτές. Συνακολούθως, η διάταξη του άρθρου 1 παρ. 2 περ. α΄ του Ν. 3869/2010, όπως το άρθρο αυτό ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 1 παρ. 1 του άρθρου 1 της υποπαρ.Α.4 του άρθρου 2 του Ν. 4336/2015, με την οποία προβλέπεται η υπαγωγή στις διατάξεις του νόμου και των οφειλών των υπερχρεωμένων οφειλετών προς το Ελληνικό Δημόσιο, με συνέπεια τον περιορισμό των σχετικών αξιώσεων του τελευταίου, είναι συμβατή με τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 5 του άρθρου 4 του Συντάγματος, διότι θεσπίσθηκε με βάση

αντικειμενικά κριτήρια, ο δε τιθέμενος περιορισμός των αξιώσεων του Δημοσίου δικαιολογείται από επιτακτικούς λόγους όχι μόνο γενικότερου κοινωνικού, αλλά και δημοσίου συμφέροντος, είναι πρόσφορος για την επίτευξη του επιδιωκομένου σκοπού, ήτοι την επανένταξη των υπερχρεωμένων πολιτών στην οικονομική και κοινωνική δραστηριότητα, από την οποία ωφελείται η κοινωνία και η οικονομία, πληροί το αναγκαίο μέτρο προς επίτευξη του απαραίτητου αποτελέσματος, καθώς και το όριο αναλογικότητας σε σχέση με την ανάγκη να τεθεί ο συγκεκριμένος περιορισμός (βλ. και ΟλΑΠ 4/2023 σε ιστοσελίδα Αρείου Πάγου). Επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, έστω και με διαφορετικές αιτιολογίες, οι οποίες συμπληρώνονται με την παρούσα κατ' άρθρο 534 ΚΠολΔ, ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο, απορρίπτοντας την προβληθείσα ενώπιόν του ένσταση αντισυνταγματικότητας του εκκαλούντος.

Με το δεύτερο λόγο έφεσης, το εκκαλούν εκθέτει, κατ' εκτίμηση, ότι βάσει της διάταξης του άρθρου 1 παρ. 1 του Ν. 3869/2010 φυσικά πρόσωπα που δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα μπορούν να υπαχθούν στη ρύθμιση του ως άνω Νόμου, ενώ δεν μπορούν να υπαχθούν στη ρύθμιση του ως άνω Νόμου οφειλέτες που κατά το χρόνο της παύσης των πληρωμών είχαν την εμπορική ιδιότητα, ενόψει του ότι κατά τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 του Ν. 3588/2007 (ΠτΚ) πτωχευτική ικανότητα έχουν οι έμποροι. Ότι ο ομόρρυθμος εταίρος ομόρρυθμης εταιρίας που ασκεί εμπορική δραστηριότητα, για τον οποίο ισχύει το τεκμήριο της εμπορικότητας, κατά το οποίο όλες οι συναλλαγές που γίνονται από έμπορο τεκμαίρεται ότι γίνονται χάριν της εμπορίας του, αποκλείεται από την εφαρμογή του Ν. 3869/2010, καθώς σε περίπτωση αδυναμίας εκπλήρωσης των ληξιπρόθεσμων χρηματικών υποχρεώσεών του κατά τρόπο γενικό και μόνιμο ισχύουν οι ρυθμίσεις του Ν. 3588/2007 (ΠτΚ). Ότι, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εσφαλμένως ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο, καθώς έπρεπε να απορρίψει την αίτηση ως αβάσιμη, δεδομένου ότι δέχθηκε ότι ο πρώτος εφεσίβλητος ήταν ομόρρυθμος εταίρος ομόρρυθμης εταιρίας κατά το χρόνο παύσης των πληρωμών του, οπότε και ως έχων την εμπορική ιδιότητα δεν υπάγεται στις ρυθμίσεις του Ν. 3869/2010. Ο

λόγος, όμως, αυτός έφεσης τυγχάνει απορριπτέος ως μη νόμιμος, δεδομένου ότι κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του Ν. 3869/2010 φυσικά πρόσωπα που δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα και έχουν περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους μπορούν να υπαχθούν στη ρύθμιση του ως άνω Νόμου, στην οποία υπάγονται και οι «μικρέμποροι», για τους οποίους το κέρδος από την άσκηση εμπορικών πράξεων αποτελεί αμοιβή του σωματικού τους μόχθου και κόπου και όχι κερδοσκοπική δραστηριότητα (βλ. και ΑΠ 756/2020 σε ιστοσελίδα Αρείου Πάγου), το δε πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο, κατά παραδεκτή επισκόπηση της εκκαλουμένης, έκρινε ως μικρέμπορο τον αιτούντα και ήδη πρώτο εφεσίβλητο, δεχθέν ότι από τη 14η Αυγούστου 2002 έως την 31η Ιουλίου 2014 δραστηριοποιούταν ως σκηνογράφος και θεατρικός φωτιστής και ήταν από τη 19η Νοεμβρίου 2004 έως και την 26η Ιουνίου 2012, ήτοι και κατά τον επίμαχο χρόνο δημιουργίας συγκεκριμένων εκ των επίδικων οφειλών ομόρρυθμο μέλος της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «[redacted]», η οποία δραστηριοποιούταν στην παροχή υπηρεσιών σχεδιασμού διαφημιστικών αντικειμένων ή ταινιών, που, μολονότι εμπορική, δεν ασκούσε πράγματι εμπορική δραστηριότητα, καθώς η δραστηριότητά της περιοριζόταν στην παροχή υπηρεσιών που αντιστοιχούν στην άσκηση ελευθέριου επαγγέλματος, οπότε και ουδέποτε ο αιτών και ήδη πρώτος εφεσίβλητος απέκτησε την εμπορική ιδιότητα, ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και δη το άρθρο 1 παρ. 1 του Ν. 3869/2010, δεχόμενο ότι υπάγονται στις ρυθμίσεις του και οι μικρέμποροι, όπως ο αιτών και ήδη πρώτος εφεσίβλητος.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, μετά την προπαρατεθείσα απόρριψη όλων των λόγων της, μη υπάρχοντος ετέρου λόγου προς έρευνα, συμπληρώνοντας κατ' άρθρο 534 ΚΠολΔ τις αιτιολογίες της εκκαλουμένης, πρέπει η υπό κρίση έφεση να απορριφθεί ως ουσιαστικώς αβάσιμη. Περαιτέρω, δεν θα συμπεριληφθεί στην παρούσα διάταξη περί δικαστικών εξόδων, καθώς δεν εφαρμόζεται εν προκειμένω η διάταξη του άρθρου 746 ΚΠολΔ, αλλά η ειδικότερη διάταξη του άρθρου 8 παρ. 6 εδ. β΄ του Ν. 3869/2010, το οποίο

τυγχάνει εφαρμογής και στη δευτεροβάθμια δίκη. Τέλος, δεν ορίζεται παράβολο για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας εκ μέρους των ερημοδικαζόμενων δεύτερης και τρίτης των εφεσιβλήτων, διότι κατ' άρθρο 14 του Ν. 3869/2010 δεν είναι δυνατή η άσκηση ανακοπής ερημοδικίας κατά της παρούσας απόφασης.

Β) Αναφορικώς με την υπό στοιχείο Β συνεκδικαζόμενη έφεση, λεκτέα είναι τα ακόλουθα: Η κρινόμενη έφεση κατά της υπ' αριθ. [redacted] οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών (διαδικασία εκουσίας δικαιοδοσίας), που εκδόθηκε κατ' αντιμωλία των διαδίκων και δημοσιεύθηκε τη [redacted], έχει ασκηθεί σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις και είναι εμπρόθεσμη, καθώς ασκήθηκε πριν από την παρέλευση δύο (2) ετών από τη δημοσίευση της εκκαλουμένης [άρθρα 495 επ., 511, 513 παρ. 1 περ. β΄, 516 παρ. 1, 517, 518 παρ. 1 και παρ. 2 (όπως η διάταξη αυτή ισχύει μετά την αντικατάσταση του Βιβλίου Τετάρτου του ΚΠολΔ με το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του Ν. 4335/2015), 520 παρ. 1, 591 παρ. 1 (όπως η διάταξη αυτή ισχύει μετά την αντικατάσταση του Βιβλίου Τετάρτου του ΚΠολΔ με το άρθρο 1 άρθρο τέταρτο του Ν. 4335/2015) και 741 ΚΠολΔ], εφόσον κανένας από τους διαδίκους δεν επικαλείται, ούτε άλλωστε προκύπτει, κατά παραδεκτή επισκόπηση, από κάποιο στοιχείο της δικογραφίας, ότι έλαβε χώρα επίδοση της εκκαλούμενης απόφασης. Επομένως, φερόμενη νομίμως ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, το οποίο είναι καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο για την εκδίκασή της κατ' άρθρο 17Α (το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 3 παρ. 3 Ν. 3994/2011) και 741 ΚΠολΔ σε συνδυασμό με τα άρθρα 3 και 14 του Ν. 3869/2010, πρέπει η υπό κρίση έφεση να γίνει τυπικώς δεκτή και να εξετασθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της κατ' άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ, κατά την ίδια διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας των άρθρων 741 επ. ΚΠολΔ σε συνδυασμό με το άρθρο 3 του Ν. 3869/2010 που δίκασε το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, δεδομένου ότι για το παραδεκτό της δεν απαιτείται η κατάθεση παραβόλου, ενόψει της σχετικής απαλλαγής του εκκαλούντος δυνάμει του άρθρου 19 παρ. 1 ΚΝΔΔ σε συνδυασμό με το άρθρο 31 του Ν. 4445/2016, με την πρόσθετη επισήμανση ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση

έφεσης, με την πράξη κατάθεσης και ορισμού συζήτησης και την κλήση προς συζήτηση για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο επιδόθηκε νομοτύπως και εμπροθέσμως, με την επιμέλεια του εκκαλούντος, στους έτερους μετέχοντες στην πρωτοβάθμια δίκη πιστωτές, πρώτη και δεύτερο των καθ' ων η αίτηση, ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.», νομίμως εκπροσωπούμενη, και Ελληνικό Δημόσιο, νομίμως εκπροσωπούμενο, αντιστοίχως, όπως προκύπτει από τις υπ' αριθ. 7758β΄/14-12-2021 και 7754β΄/14-12-2021 εκθέσεις επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή στο Εφετείο Αθηνών με έδρα στο Πρωτοδικείο Αθηνών Επαμεινώνδα Π. Ζαφειράτου διά παράδοσης εις χείρας της εντεταλμένης υπαλλήλου Σταυρούλας Μαλλά και της εντεταλμένης υπαλλήλου Μαρίας Γραμματικάκη, αντιστοίχως, λόγω μη εύρεσης των νόμιμων εκπροσώπων τους (βλ. άρθρα 122 παρ. 1, 123, 124 παρ. 1, 125, 126 παρ. 1 στοιχ. γ΄ και δ΄, 127 παρ. 1 και 129 παρ. 1 ΚΠολΔ), οι οποίοι θεωρούνται αναγκαίοι ομόδικοι του εκκαλούντος κατ' άρθρο 76 παρ. 1 περ. β΄ ΚΠολΔ (βλ. και ΑΠ 1508/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Ο αιτών και ήδη εφεσίβλητος, επικαλούμενος ότι έχει περιέλθει σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του, ζήτησε τη δικαστική διευθέτηση αυτών κατά τις διατάξεις του Ν. 3869/2010, κατά το προτεινόμενο από αυτόν σχέδιο, ήτοι, μεταξύ άλλων, να αποπληρωθεί μερικώς η συνολική οφειλή του και να εξαιρεθεί από την εκποίηση η κύρια κατοικία του έναντι καταβολής μέρους της αξίας της, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην ένδικη αίτηση. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλουμένη, έκανε εν μέρει δεκτή την αίτηση, προβαίνοντας σε ρύθμιση των οφειλών του αιτούντος και ήδη εφεσιβλήτου, με μηνιαίες καταβολές ποσού 300 ευρώ συμμέτρως στους πιστωτές του για χρονικό διάστημα τριών (3) ετών, και περαιτέρω διέταξε την εξαίρεση από την εκποίηση της κύριας κατοικίας του έναντι της καταβολής του συνολικού ποσού των 147.090 ευρώ, εντόκως, με τριακόσιες εξήντα (360) μηνιαίες καταβολές, καταβαλλόμενο προς τους πιστωτές του. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται το τρίτο των καθ' ων η αίτηση με την κρινόμενη έφεσή του για τους λόγους που περιέχονται στο

κρινόμενο δικόγραφο και ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή και ερμηνεία του νόμου, ζητώντας την εξαφάνισή της, έτσι ώστε να απορριφθεί στο σύνολό της η αίτηση.

Με τους πρώτο και δεύτερο λόγους έφεσης, το εκκαλούν εκθέτει ότι η διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 1 της υποπαρ. Α4΄ του άρθρου 2 του Ν. 4336/2015, το οποίο ενέταξε τις ληξιπρόθεσμες ασφαλιστικές εισφορές στο πεδίο εφαρμογής του Ν. 3869/2010, παραβιάζει ευθέως τις διατάξεις των άρθρων 22 παρ. 5, 94 παρ. 2 και 4 παρ. 1 του Συντάγματος, καθώς η μέριμνα για την κοινωνική ασφάλιση αναγνωρίζεται ως θεσμική εγγύηση, στο πλαίσιο της οποίας ο κοινός νομοθέτης θέτει τους κανόνες για την ασφαλιστική κάλυψη και προστασία του πληθυσμού έναντι συγκεκριμένων κινδύνων, ήτοι γήρατος, θανάτου, αναπηρίας και ασθένειας, με γνώμονα αφενός την προστασία του ασφαλιστικού κεφαλαίου και την εξυπηρέτηση της αναλογιστικής βάσης, δηλαδή την προστασία της βιωσιμότητας των ασφαλιστικών οργανισμών, χάριν και των μελλοντικών γενεών και αφετέρου τη διασφάλιση υπέρ των συνταξιούχων ενός ικανοποιητικού επιπέδου διαβίωσης κατά το δυνατό εγγύτερου εκείνου του εργασιακού βίου τους. Ότι λόγοι δημοσίου συμφέροντος αποκλείουν την εισφοροδοτική αμνηστία των κακοπληρωτών, καθώς αυτή αντίκειται ευθέως στην ισότιμη μεταχείριση των συνεπών ασφαλισμένων, με κίνδυνο, διά της μείωσης των εσόδων και της αύξησης των ελλειμμάτων, για τα αποθεματικά και για τη βιωσιμότητα των ασφαλιστικών ταμείων που θίγει τον πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού δικαιώματος. Ότι θέσπιση μέτρων, όπως το παραπάνω επίμαχο νομοθετικό μέτρο, που υπερβαίνουν τα ανωτέρω όρια αντίκεινται στις συνταγματικές αρχές της αναλογικότητας και της ισότητας στα δημόσια βάρη, λαμβανομένου υπόψη ότι είχαν νομοθετηθεί προηγουμένως έκτακτα προσωρινά μέτρα για την ελάφρυνση του ιδιωτικού χρέους, συμπεριλαμβανομένων οφειλών βιώσιμων μικρών επιχειρήσεων και επαγγελματιών προς φορείς κοινωνικής ασφάλισης. Ότι, εξάλλου, ο κυριότερος πόρος του ίδιου (εκκαλούντος) για την επίτευξη των καταστατικών σκοπών του δημοσίου συμφέροντος είναι τα έσοδα από τις ατομικές ασφαλιστικές εισφορές και τα πρόσθετα τέλη για μη έγκαιρη

εξόφληση, οπότε και η ένταξη στο Ν. 3869/2010 των ασφαλιστικών εισφορών αντιβαίνει στην κατοχυρωμένη στο άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος αρχή της προστασίας του ασφαλιστικού κεφαλαίου και της οικονομικής βιωσιμότητας των φορέων κοινωνικής ασφάλισης. Ότι, ακόμα, η αρχή της ισότητας δεσμεύει τον κοινό νομοθέτη, επιβάλλοντας τη δράση του εντός των ορίων της, τα οποία αποκλείουν τόσο την άνιση μεταχείριση με τη μορφή της εισαγωγής χαριστικού μέτρου ή της επιβολής αδικαιολόγητης επιβάρυνσης, όσο και την αυθαίρετη εξομοίωση διαφορετικών καταστάσεων, οπότε και η ένταξη των επίμαχων οφειλών στο πεδίο εφαρμογής του Ν. 3869/2010 εισάγει για την κατηγορία των οφειλετών, οι οφειλές των οποίων από ασφαλιστικές εισφορές συντρέχουν με οφειλές προς ιδιώτες πιστωτές, ευνοϊκή και άνιση μεταχείριση έναντι των λοιπών ασφαλισμένων. Ότι, επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εσφαλμένως ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και δη τις διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 1, 22 παρ. 5, 93 παρ. 4 και 94 παρ. 2 του Συντάγματος και 1 παρ. 2 του Ν. 3869/2010, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το Ν. 4336/2015, δεχόμενο την αίτηση του εφεσιβλήτου, καθ' ο μέρος στρέφεται κατά του ιδίου (του εκκαλούντος) για τη ρύθμιση οφειλών από ασφαλιστικές εισφορές, απορρίπτοντας την προταθείσα από το ίδιο (το εκκαλούν) ένσταση αντισυνταγματικότητας του άρθρου 1 παρ. 2 του Ν. 3869/2010. Οι λόγοι, όμως, αυτοί έφεσης τυγχάνουν απορριπτέοι ως αβάσιμοι κατά νόμο, δεδομένου ότι η δυνατότητα υπαγωγής πλέον των εν λόγω οφειλών με το Ν. 4336/2015, οι οποίες αρχικώς δεν υπάγονταν στο πεδίο εφαρμογής του νόμου, κρίθηκε επιβεβλημένη από το νομοθέτη, προκειμένου να επιτευχθεί ο προστατευτικός σκοπός των ρυθμίσεων του Ν. 3869/2010, που είναι η απαλλαγή του οφειλέτη, υπό προϋποθέσεις, από τα χρέη του και η επάνοδός του στην οικονομική και κοινωνική ζωή του τόπου, καθώς τυχόν απαλλαγή από τα χρέη προς ιδιώτες με διατήρηση των μέχρι πρότινος εξαιρουμένων χρεών (εν προκειμένω και έναντι των φορέων κοινωνικής ασφάλισης) θα καθιστούσε άνευ ουσιαστικού αποτελέσματος τυχόν επιτυγχανόμενη απαλλαγή του οφειλέτη, ο οποίος θα εξακολουθούσε να βαρύνεται με τα εξαιρούμενα χρέη. Η δε εξαίρεση συγκεκριμένων απαιτήσεων από το πεδίο εφαρμογής του Ν. 3869/2010 είχε ως

συνέπεια τη δημιουργία δανειστών δύο ταχυτήτων, καθώς οι πιστωτές που εξαιρούνται από το πεδίο εφαρμογής βρίσκονται σε πλεονεκτικότερη θέση έναντι των υπολοίπων, διατηρώντας στο ακέραιο τις απαιτήσεις τους. Μάλιστα, σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου και κατ' εξαίρεση της αρχής της καθολικότητας, δίδεται η δυνατότητα στον οφειλέτη να επιλέξει τη ρύθμιση που θα ακολουθήσει ως προς τις εν λόγω οφειλές, καθώς ο οφειλέτης που έχει ρυθμίσει κατά οιονδήποτε τρόπο τις ανωτέρω οφειλές κάνοντας χρήση ενός άλλου θεσμικού πλαισίου (π.χ. 100 δόσεις), θα πρέπει να εγκαταλείψει την εν λόγω ρύθμιση, εφόσον επιθυμεί να υπαχθεί στις διατάξεις του Ν. 3869/2010, όπως τροποποιήθηκαν, καλούμενος ο ίδιος να σταθμίσει τυχόν επιπτώσεις, που συνεπάγεται η μη προσήκουσα καταβολή των υποχρεώσεων αυτών, ειδικώς όσον αφορά στις απαιτήσεις των φορέων κοινωνικής ασφάλισης και την πιθανότητα απώλειας συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων και περίθαλψης. Κατά τα ως άνω, ουδόλως θίγεται, με το Ν. 4336/2015, η εγγύηση του θεσμού της κοινωνικής ασφάλισης, όπως αυτή εξειδικεύεται στην αρχή της προστασίας του ασφαλιστικού κεφαλαίου και της οικονομικής βιωσιμότητας των φορέων κοινωνικής ασφάλισης με τη δημιουργία εντονότατων προβλημάτων στην οικονομική τους βιωσιμότητα, καθώς η είσπραξη των εν λόγω οφειλών είναι λίαν επισφαλής, αν όχι αδύνατη, και οι φορείς δεν δύνανται να στηρίζουν σε αυτές τη βιωσιμότητά τους. Η περικοπή οφειλών υπερχρεωμένων ήδη πολιτών δεν στερεί τους φορείς κοινωνικής ασφάλισης από αναγκαίους πόρους, όπου η αβεβαιότητα είσπραξης σε σχέση με τη δυνατότητα εξόφλησης είναι ιδιαιτέρως υψηλή. Άλλωστε, ο υπερχρεωμένος οφειλέτης ακριβώς λόγω της ιδιότητάς του δεν θα μπορούσε να ανταπεξέλθει, ούτως ή άλλως, στις υποχρεώσεις του έναντι αυτών και, συνεπώς, θα οδηγείτο στο ίδιο αποτέλεσμα, ήτοι τη συσσώρευση οφειλών μη δυνάμενων να εισπραχθούν και την απώλεια παροχών. Άλλωστε, η ρύθμιση των χρεών του οφειλέτη και η ενδεχόμενη απαλλαγή του από αυτά δεν επέρχεται αμέσως, συνεπεία της αίτησής του, αλλά τίθεται σειρά προϋποθέσεων, με συμμετοχή στη διαδικασία και των πιστωτών. Η δε απαλλαγή του οφειλέτη από τα χρέη συνιστά την απόληξη μιας διαδικασίας,

συνδυαζόμενης, ενδεχομένως, με τη ρευστοποίηση περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη. Πέραν των ανωτέρω, επισημαίνεται ότι η απαλλαγή του οφειλέτη από χρέη, συμπεριλαμβανομένων και των οφειλών έναντι των φορέων κοινωνικής ασφάλισης είναι ήδη γνωστή στο δικαιικό μας σύστημα. Επιπροσθέτως, προϋφιστάμενος νόμος, ο οποίος επέφερε γενναίες περικοπές στις εν λόγω οφειλές, επιρρωνύει τη θέση υπέρ της σύμφωνης με το Σύνταγμα επιλογής του νομοθέτη για υπαγωγή και των ανωτέρω οφειλών στις διατάξεις του Ν. 3869/2010. Η ανυπαρξία δε πλαισίου ρύθμισης συνολικώς των οφειλών ενός υπερχρεωμένου προσώπου, όπως ο νόμος ορίζει, που στερείται δηλαδή πτωχευτικής ικανότητας και έχει περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών, τον οδηγεί σε κοινωνική περιθωριοποίηση και οικονομικό αποκλεισμό, σε αντίθεση με τις επιταγές του Συντάγματος. Εξάλλου, η διαδικασία ρύθμισης των χρεών εκ του Ν. 3869/2010 δεν είναι διαδικασία απόδοσης ή μη συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων. Δεν εξαρτάται από την υπαγωγή σε αυτόν το νόμο, αν ο οφειλέτης θα λάβει σύνταξη, αλλά από αυτόν το νόμο εξαρτάται μόνο η ρύθμιση των χρεών του συμπεριλαμβανομένων και των χρεών προς ασφαλιστικά ταμεία. Επομένως, βάσει των ανωτέρω, σε συνδυασμό και με όσα εκτέθηκαν στην προηγούμενη μείζονα σκέψη, η διάταξη του άρθρου 1 παρ. 2 περ. γ΄ του Ν. 3869/2010, όπως το άρθρο αυτό ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 1 παρ. 1 του άρθρου 1 της υποπαρ. Α.4 του άρθρου 2 του Ν. 4336/2015, με την οποία προβλέπεται η υπαγωγή στις διατάξεις του νόμου και των οφειλών των υπερχρεωμένων οφειλετών προς τους οργανισμούς κοινωνικής ασφάλισης, με συνέπεια τον περιορισμό των σχετικών αξιώσεων των τελευταίων, είναι συμβατή με το Σύνταγμα και δεν παραβιάζεται η διάταξη του άρθρου 22 παρ. 5 του Συντάγματος, που κατοχυρώνει το θεσμό της υποχρεωτικής κοινωνικής ασφάλισης των εργαζομένων και του ασφαλιστικού κεφαλαίου (βλ. και ΑΠ 424/2024 σε ιστοσελίδα Αρείου Πάγου). Ακόμη, δεν θίγεται η αρχή της ισότητας των ασφαλισμένων, δεδομένου ότι σκοπός του νόμου είναι η επάνοδος του υπερχρεωμένου οφειλέτη στην οικονομική και κοινωνική ζωή και η οποία δεν είναι δυνατόν να επιτευχθεί αν

στερείται της δυνατότητας ενιαίας ρύθμισης, παραμένοντας βεβαρημένος με απαιτήσεις που εξαιρούνται, ενώ λόγοι ιδιαιτέρως έντονου δημόσιου συμφέροντος επιβάλλουν την ευρύτερη νομοθετική διαχείριση της διόγκωσης του φαινομένου της υπερχρέωσης φυσικών προσώπων στην ελληνική πραγματικότητα, τη στιγμή που συντελείται η σοβαρότερη κρίση δημόσιου χρέους στην ιστορία της χώρας, εκφάνσεις της οποίας είναι η συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας, η διαρκώς επιτεινόμενη ανεργία, ιδίως στις παραγωγικές ηλικίες και η ολοένα αυξανόμενη αδυναμία των φυσικών προσώπων να ανταποκριθούν στον οικογενειακό προϋπολογισμό. Η συνταγματικότητα της νομοθετικής παρέμβασης στις αξιώσεις του Δημοσίου και των ισοδύναμων προς αυτό νομικών προσώπων, όπως των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης, πρέπει να κριθεί υπό το πρίσμα της προστασίας του αδύνατου και εγκλωβισμένου οικονομικώς και κοινωνικώς υπερχρεωμένου πολίτη και της εξασφάλισης θεμελιωδών συνταγματικών δικαιωμάτων του, όπως της ανθρώπινης αξιοπρέπειας του άρθρου 2 παρ. 1 του Συντάγματος, της προστασίας της προσωπικότητας από το άρθρο 5 παρ. 1 του Συντάγματος, του δικαιώματος προστασίας της οικογένειας, του γάμου και της παιδικής ηλικίας, της οικογενειακής στέγης από το άρθρο 21 του Συντάγματος, αλλά και της αρχής του κοινωνικού κράτους δικαίου από το άρθρο 25 παρ. 1 α΄ του Συντάγματος. Η υπό όρους απαλλαγή (μερική ή ολική) από το σύνολο των χρεών του δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ως «εισφοροδοτική αμνηστεία» προς «κακοπληρωτές» και ως παραβίαση της ισότιμης μεταχείρισης των συνεπών φορολογούμενων και ασφαλισμένων, αλλά ως υποχρέωση σεβασμού της αξίας του «αδύνατου» οφειλέτη ως ατόμου, η κοινωνική και οικονομική εξόντωση του οποίου δεν προάγει το δημόσιο συμφέρον, καθώς τον εμποδίζει να επανενταχθεί στην κοινωνική και οικονομική δραστηριότητα και να συμβάλλει στην οικονομική ανόρθωση της χώρας σύμφωνα με την επιταγή της διάταξης του άρθρου 106 παρ. 1 και 2 του Συντάγματος, οπότε και περιορισμοί των αξιώσεων του Δημοσίου και των ισοδύναμων με αυτό νομικών προσώπων, όπως των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης, στο νομοθετικό πλαίσιο του Ν. 3869/2010 κρίνονται συνταγματικοί, καθόσον είναι πρόσφοροι για την

επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, πληρούν το αναγκαίο μέτρο προς επίτευξη του απαραίτητου αποτελέσματος και πληρούν το όριο αναλογικότητας σε σχέση με την ανάγκη να τεθεί ο συγκεκριμένος περιορισμός (βλ. και ΑΠ 692/2024 σε ιστοσελίδα του Αρείου Πάγου). Επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, έστω και με διαφορετικές αιτιολογίες, οι οποίες συμπληρώνονται με την παρούσα κατ' άρθρο 534 ΚΠολΔ, ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο, απορρίπτοντας την προβληθείσα ενώπιόν του ένσταση αντισυνταγματικότητας του εκκαλούντος.

Κατά το άρθρο 4 παρ. 1 του Ν. 3869/2010 η αίτηση ρύθμισης των οφειλών πρέπει να περιέχει α) κατάσταση της περιουσίας του οφειλέτη και των κάθε φύσης εισοδημάτων του ίδιου και του συζύγου του, β) κατάσταση των πιστωτών του και των απαιτήσεών τους κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα και γ) σχέδιο διευθέτησης οφειλών, που να λαμβάνει υπόψη με εύλογο τρόπο και συσχέτιση τόσο τα συμφέροντα των πιστωτών, όσο και την περιουσία, τα εισοδήματα και την οικογενειακή κατάσταση του οφειλέτη. Κατά τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 2 του Νόμου αυτού δεν επιτρέπεται η ρύθμιση οφειλών, που έχουν αναληφθεί το τελευταίο έτος πριν από την υποβολή της αίτησης. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι για το ορισμένο της αίτησης ρύθμισης οφειλών υπερχρεωμένου φυσικού προσώπου ο αιτών οφειλέτης πρέπει να εκθέτει σε αυτή ότι είναι φυσικό πρόσωπο στερούμενο πτωχευτικής ικανότητας, ότι έχει ληξιπρόθεσμα χρέη προς τρίτους, τα οποία υπάγονται στις ρυθμίσεις του νόμου, ότι περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρεών του χωρίς δόλο, ότι απέτυχε η προσπάθεια εξωδικαστικού συμβιβασμού με τους πιστωτές του, να εκθέτει επίσης ποιοι είναι οι πιστωτές του με πλήρη στοιχεία, ποιες είναι οι απαιτήσεις τους κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, να περιγράφει την οικογενειακή του κατάσταση (έγγαμος, άγαμος, διαζευγμένος, αν έχει προστατευόμενα μέλη, τα οποία υποχρεούται εκ του νόμου να διατρέφει), τα από οποιαδήποτε πηγή εισοδήματα του ίδιου και της συζύγου του, κατά τον κρίσιμο χρόνο υποβολής της αίτησης, τα περιουσιακά του στοιχεία (κρίσιμα, εφόσον του αποφέρουν εισοδήματα, αλλά, και, σε αρνητική περίπτωση, για τη διερεύνηση της

δυνατότητας εκποίησής τους), μη υποχρεούμενος περαιτέρω να αναφέρει τα περιουσιακά στοιχεία της συζύγου του, τα οποία αποτελούν ξένη περιουσία και δεν είναι υπέγγυα στους πιστωτές του. Επίσης ο αιτών θα πρέπει να περιλάβει στην αίτησή του σαφές και ορισμένο σχέδιο διευθέτησης των οφειλών του, περιέχον ρυθμίσεις για όλους τους πιστωτές και τις απαιτήσεις τους, αίτημα δικαστικής ρύθμισης των οφειλών του, επί αποτυχίας του δικαστικού συμβιβασμού, και διάσωσης (εξαίρεσης από την εκποίηση) της κύριας κατοικίας του. Αντιθέτως δεν απαιτείται για το ορισμένο της αίτησης να αναφέρεται ο χρόνος ανάληψης του εισαγόμενου προς ρύθμιση χρέους, ούτε ο χρόνος γέννησης των απαιτήσεων. Ο αποκλεισμός από τη ρύθμιση του νόμου χρέους αναληφθέντος το τελευταίο έτος πριν από την υποβολή της αίτησης, δεν σημαίνει αναγκαίως ότι ο χρόνος ανάληψης του χρέους ανάγεται σε στοιχείο της αίτησης. Πλέον των ανωτέρω ουδέν έτερο στοιχείο απαιτείται για την πληρότητα της αίτησης και ιδίως δεν απαιτείται η αναφορά των εισοδημάτων του αιτούντος οφειλέτη κατά το χρόνο ανάληψης των εισαγομένων προς ρύθμιση χρεών του, τα οποία άλλωστε ο οφειλέτης καθιστά γνωστά στους πιστωτές του, προσκομίζοντας δημόσια έγγραφα προς απόδειξή τους, κατά το χρόνο σύναψης των δανειακών συμβάσεων, οπότε είναι προαπαιτούμενος ο έλεγχος της πιστοληπτικής του ικανότητας. Περαιτέρω, δεν απαιτείται η παράθεση περιστατικών εξαιτίας των οποίων ο οφειλέτης περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία εξόφλησης των ληξιπρόθεσμων οφειλών του, καθόσον αρκεί η αναφορά ότι περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής χωρίς δόλο. Η συνδρομή ή μη των ανωτέρω (μόνιμη αδυναμία και έλλειψη δόλου) είναι ζήτημα απόδειξης, του μεν οφειλέτη φέροντος το σχετικό βάρος να αποδείξει ότι κατά τον κρίσιμο χρόνο η σχέση ρευστότητάς του προς τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του είναι αρνητική, του δε πιστωτή να επικαλεσθεί και να αποδείξει κατ' ένσταση την ύπαρξη περιστατικών, που καθιστούν δόλια την περιέλευση του οφειλέτη σε μόνιμη αδυναμία (βλ. ΜονΠρωτ 166/2023 ΤΝΠ ΔΣΑ «ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ» με περαιτέρω παραπομπές στη νομολογία). Με τον τρίτο λόγο έφεσης, το εκκαλούν εκθέτει ότι από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 11 παρ. 2, 118, 216, 741 και 747 παρ. 2 ΚΠολΔ προκύπτει ότι το

δικόγραφο της αίτησης κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας πρέπει να περιέχει, εκτός των άλλων, και ακριβή περιγραφή του αντικειμένου της διαφοράς κατά τρόπο σαφή, ορισμένο και ευσύνοπτο, άλλως τυγχάνει απορριπτέα ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας, το οποίο ερευνάται και αυτεπαγγέλτως. Ότι κατά τη διάταξη του άρθρου 4 του Ν. 3869/2010, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το Ν. 4336/2015, θα πρέπει να αναφέρεται στην οικεία αίτηση ότι ο αιτών έχει ληξιπρόθεσμα χρέη προς τρίτους, ότι συντρέχει στο πρόσωπό του μόνιμη αδυναμία πληρωμής αυτών, ότι απέτυχε η προσπάθεια εξωδικαστικού συμβιβασμού, το ύψος της περιουσίας, κατά τα υπάρχοντα ακίνητα και κινητά πράγματα, και των εισοδημάτων αυτού πριν και μετά τη δημιουργία των υποχρεώσεών του και της παύσης των πληρωμών, καθώς και τα γεγονότα που οδήγησαν τον αιτούντα στην αδυναμία να ανταποκριθεί στις ανειλημμένες υποχρεώσεις του που δημιούργησαν τη μεταβολή των συνθηκών και των οικονομικών-εισοδηματικών του δεδομένων και δικαιολογούν την αδυναμία του να ανταποκριθεί στις δανειακές του υποχρεώσεις, καθώς και οι ειδικές περιστάσεις που τον οδήγησαν σε αδυναμία πληρωμής, ώστε να κριθεί το ενδεχόμενο περιέλευσής του σε αυτήν από δόλο. Ότι το δικονομικό αυτό απαράδεκτο δεν κάμπτεται από το ισχύον στην εκουσία δικαιοδοσία ανακριτικό σύστημα, το οποίο αντιπαρατίθεται προς τη συζητητική αρχή του άρθρου 106 ΚΠολΔ, αλλά όχι και στην αρχή τήρησης της προδικασίας. Ότι, εν προκειμένω η ένδικη αίτηση τυγχάνει απολύτως αόριστη, αφού δεν αναφέρονται σε αυτήν με πληρότητα και σαφήνεια τα γεγονότα εκείνα, τα οποία οδήγησαν τον αιτούντα και ήδη εφεσίβλητο στην αδυναμία του να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του, αλλά απλώς και μόνο γίνονται αναφορές γενικόλογες στην επικρατούσα οικονομική κρίση και στους εν γένει δυσμενείς όρους των δανειακών συμβάσεων. Ότι, ειδικότερα, σε ό,τι αφορά το ίδιο (το εκκαλούν), δεν αναφέρονται α) πότε έλαβε χώρα η εγγραφή του αιτούντος και ήδη εφεσιβλήτου στα Μητρώα Ασφαλισμένων του Οργανισμού, β) με ποια επαγγελματική ιδιότητα εγγράφηκε στον Οργανισμό, γ) σε ποιο χρονικό διάστημα αφορούν οι οφειλές του έναντι του πρώην ΟΑΕΕ, δ) σε ποιο ακριβώς χρονικό σημείο έπαυσε η καταβολή των ασφαλιστικών εισφορών του,

ε) αν είχε υπαχθεί σε ρύθμιση και στ) ποια τα εισοδήματά του κατά το χρόνο λήψης των δανειακών υποχρεώσεών του. Ότι, επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εσφαλμένως ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο, κρίνοντας την αίτηση ορισμένη, καίτοι αυτή τυγχάνει απορριπτέα ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας. Ο λόγος, όμως, αυτός έφεσης τυγχάνει απορριπτέος ως αβάσιμος, δεδομένου ότι, κατά τα εκτιθέμενα στην οικεία νομική σκέψη, δεν απαιτείται η παράθεση περιστατικών εξαιτίας των οποίων ο οφειλέτης περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία εξόφλησης των ληξιπρόθεσμων οφειλών του, καθόσον αρκεί η αναφορά ότι περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής χωρίς δόλο, μη απαιτούμενης της εξειδίκευσης των γεγονότων εκείνων, τα οποία οδήγησαν τον αιτούντα και ήδη εφεσίβλητο στην αδυναμία του να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του, ενώ δεν απαιτείται ούτε η αναφορά των εισοδημάτων του αιτούντος οφειλέτη κατά το χρόνο ανάληψης των εισαγομένων προς ρύθμιση χρεών του ή των προβαλλόμενων λοιπών στοιχείων από το εκκαλούν, οπότε και το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, δεχθέν το ορισμένο της ένδικης αίτησης, ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο.

Με τον τέταρτο λόγο έφεσης, το εκκαλούν εκθέτει ότι από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1 παρ. 1 του Ν. 3869/2010 και 2 παρ. 1 ΠτΚ προκύπτει ότι αποκλείονται από το πεδίο εφαρμογής του Ν. 3869/2010 φυσικά πρόσωπα που έχουν πτωχευτική ικανότητα, δηλαδή οι έμποροι. Ότι ο αιτών και ήδη εφεσίβλητος ήταν εγγεγραμμένος στα μητρώα ασφαλισμένων ως έμπορος από την 1η Δεκεμβρίου 2004 έως την 1η Αυγούστου 2014 αφενός με επαγγελματική δραστηριότητα «σκηνογράφος & θεατρικός φωτιστής» και αφετέρου ως ομόρρυθμος εταίρος της ετερόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία [redacted], η οποία το 2006 ετράπη σε ομόρρυθμη εταιρία με την επωνυμία [redacted] εξ αυτού δε του λόγου προέρχεται και η οφειλή του προς τον πρώην ΟΑΕΕ ύψους [redacted] ευρώ για οφειλόμενες ασφαλιστικές εισφορές χρονικής περιόδου 2008-2014. Ότι, δηλαδή, ο αιτών και ήδη εφεσίβλητος ασκούσε εμπορική δραστηριότητα και η παύση των πληρωμών έλαβε χώρα σε χρονικό σημείο κατά το οποίο είχε την

εμπορική ιδιότητα. Ότι, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εσφαλμένως ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο, καθώς έπρεπε να απορρίψει την αίτηση ως αβάσιμη, δεδομένου ότι ο εφεσίβλητος ως έχων την εμπορική ιδιότητα κατά το χρόνο παύσης των πληρωμών δεν υπάγεται στις ρυθμίσεις του Ν. 3869/2010. Ο λόγος, όμως, αυτός έφεσης τυγχάνει απορριπτέος ως μη νόμιμος, δεδομένου ότι κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του Ν. 3869/2010 φυσικά πρόσωπα που δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα και έχουν περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους μπορούν να υπαχθούν στη ρύθμιση του ως άνω Νόμου, στην οποία υπάγονται και οι «μικρέμποροι», για τους οποίους το κέρδος από την άσκηση εμπορικών πράξεων αποτελεί αμοιβή του σωματικού τους μόχθου και κόπου και όχι κερδοσκοπική δραστηριότητα (βλ. και ΑΠ 756/2020 όπ.π.), το δε πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο, κατά παραδεκτή επισκόπηση της εκκαλουμένης, έκρινε ως μικρέμπορο τον αιτούντα και ήδη εφεσίβλητο, δεχθέν ότι από τη 14η Αυγούστου 2002 έως την 31η Ιουλίου 2014 δραστηριοποιούταν ως σκηνογράφος και θεατρικός φωτιστής και ήταν από τη 19η Νοεμβρίου 2004 έως και την 26η Ιουνίου 2012, ήτοι και κατά τον επίμαχο χρόνο δημιουργίας των επίδικων οφειλών ομόρρυθμο μέλος της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «[redacted]», η οποία δραστηριοποιούταν στην παροχή υπηρεσιών σχεδιασμού διαφημιστικών αντικειμένων ή ταινιών, που, μολονότι εμπορική, δεν ασκούσε πράγματι εμπορική δραστηριότητα, καθώς η δραστηριότητά της περιοριζόταν στην παροχή υπηρεσιών που αντιστοιχούν στην άσκηση ελευθέριου επαγγέλματος, οπότε και ουδέποτε ο αιτών και ήδη πρώτος εφεσίβλητος απέκτησε την εμπορική ιδιότητα, ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και δη το άρθρο 1 παρ. 1 του Ν. 3869/2010, δεχόμενο ότι υπάγονται στις ρυθμίσεις του και οι μικρέμποροι, όπως ο αιτών και ήδη εφεσίβλητος.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, μετά την προπαρατεθείσα απόρριψη όλων των λόγων της, μη υπάρχοντος ετέρου λόγου προς έρευνα, συμπληρώνοντας κατ' άρθρο 534 ΚΠολΔ τις αιτιολογίες της εκκαλουμένης, πρέπει η υπό κρίση έφεση να απορριφθεί ως ουσιαστικώς αβάσιμη. Τέλος, δεν

θα συμπεριληφθεί στην παρούσα διάταξη περί δικαστικών εξόδων, καθώς δεν εφαρμόζεται εν προκειμένω η διάταξη του άρθρου 746 ΚΠολΔ, αλλά η ειδικότερη διάταξη του άρθρου 8 παρ. 6 εδ. β΄ του Ν. 3869/2010, το οποίο τυγχάνει εφαρμογής και στη δευτεροβάθμια δίκη.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει Α) την από 26 Μαΐου 2020 με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 76376/3943/04-10-2021 έφεση και Β) την από 11 Νοεμβρίου 2021 με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 91985/4639/19-11-2021 έφεση, ερήμην της δεύτερης και του τρίτου των εφεσιβλήτων της υπό στοιχείο Α έφεσης και κατ' αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

Δικάζοντας την υπό στοιχείο Α συνεκδικαζόμενη έφεση.

Δέχεται τυπικώς την έφεση και απορρίπτει αυτήν κατ' ουσία.

Δικάζοντας την υπό στοιχείο Β συνεκδικαζόμενη έφεση.

Δέχεται τυπικώς την έφεση και απορρίπτει αυτήν κατ' ουσία.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, την 5/5/ 2026, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ